

[Tommy Dinesen]

sikkerheden. Men ikke mindst netop i København er der et stort behov for, at buschauffører tager hensyn til de øvrige trafikanter, idet der jo er betydelig mere trafik i København end i andre danske byer.

Vi opfatter dette forslag som en vej til omstilling til den trafikale fremtid, hvis jeg måske skal gå lidt højt, men det er jo det, det drejer sig om.

Ole Donner (FP):

Fremskridtspartiet kan ikke støtte det foreliggende lovforslag om at ændre udbudsbetingelserne. Efter vores mening vil det fuldstændig udhule den lov, der blev lavet for et par år siden, om at privatisere kørslen. De udbudsbetingelser, HT opstiller i dag, er allerede så restriktive på så mange områder, at de, der underskriver de nye betingelser, ikke længere kan kalde sig entreprenører. De bliver en slags forklædte HT-chauffører, for der er ikke ret meget privat tilbage, når man skriver under på HT's aktuelle betingelser.

Vi har også bemærket, at HT's bestyrelsesformand, fru Conny Dideriksen, offentligt har udtalt, at hun vil gøre alt, hvad hun kan, for at modvirke privatisering. Hvis dette forslag blev gennemført, ville fru Dideriksen have et meget fint værktøj til at arbejde videre med de tanker, et flertal i HT's bestyrelse har.

Vi vender os derfor skarpt imod forslaget, og jeg kan allerede på nuværende tidspunkt sige, at Fremskridtspartiet til efteråret vil tage initiativ til, at der udformes nogle regler, der er ens for HT og andre amtskommunale selskaber.

Arne Melchior (CD):

På CD's vegne skal jeg anmelde en overvejende stærkt positiv holdning til det foreliggende forslag.

Jeg skal straks erkende og erklære, at vi i sin tid var med til at gennemføre den aftale, der går op til de 45 pct.s såkaldte privatisering, og det er klart, at vi i det videre arbejde vil se på, at vi vedstår arv og gæld og altså indgåede aftaler. Men det er i dette øjeblik vor opfattelse, at vi udmærket kan støtte dette forslag, særlig når det efterhånden bliver gennem- og omarbejdet, selvfølgelig uden at bryde nogen aftale – det kunne vi ikke drømme om.

For der er jo i og for sig kun én interesse at varetage, og det er passagerernes. At udelukke offentligt – statslig, kommunal eller amtslig –

virksomhed fra konkurrence med privat virksomhed virker ikke særlig liberalt, ikke særlig konkurrencerespekterende. Selvfølgelig skal dette hus bestemme, hvor det offentlige kan drive virksomhed, men dér, hvor det kan drive virksomhed, skal den selvfølgelig drives så dygtigt som overhovedet muligt.

Som et eksempel kan jeg nævne jernbanerestauranterne. Når vi har sådan nogle, skal de selvfølgelig kunne bruge alle de konkurrenceelementer med hensyn til prissætning, kvalitet, markedsføring etc., som den private på området kan.

Vi har lige set et eksempel med GiroBanken. I offentligt regi bliver der en konkurrence nu til de øvrige pengeinstitutter, og dette har de i fornuftig liberal ånd godkendt. Længe var der ikke mindst fra De Konservative modstand imod det, og det har der været arbejdet med i mange år, men det gik altså igennem, og det er fornuftigt, og til lykke med, at det gik igennem. Det ligner i princippet faktisk det forslag, vi her har til behandling.

Jeg skal herefter have den fornøjelse at citere fra finansministerens redegørelse om modernisering, der var til debat her i salen i går. Der finder vi på s. 6 et afsnit, der har følgende overskrift:

»De offentlige opgaver løses, hvor det sker bedst og billigst – uanset offentligt eller privat regi.«

Lidt længere nede i afsnittet læser vi, at en privatisering ikke må gøre et offentligt monopol til et privat monopol! Der står ikke noget udråbstegn, men det sætter jeg. Jeg læser videre fra side 6:

»Den store ekspertise og kunnen, som ligger i staten, må også kunne udnyttes mod betaling i anden sammenhæng, f.eks. i samarbejde med private virksomheder, blot må offentlige midler ikke bruges til konkurrenceforvriddning.«

Og så står der til slut i afsnittet, nu er vi så omme på side 7:

»Oplødningen af grænsen mellem den offentlige og den private sektor har vi i 1980'erne kun set begyndelsen af. En mere uhildet holdning er nu ved at slå igennem, så vi i 1990'erne vil opleve, at offentligt finansierede ydelser i meget større omfang vil blive produceret dér, hvor det – efter udlicitering – sker bedst og billigst, og uanset om det er i privat eller offentligt regi.«